

Prologue

ลอนดอน ประเทศอังกฤษ

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารฉบับไหนทั้งนั้น!”

จูเลียน รอส คลิฟตัน เอ่ยอย่างหัวเสียเมื่อแบรนดอน ผู้ช่วยคนสนิทเข้ามาแจ้งว่ามีนิตยสารฉบับหนึ่งจะขอสัมภาษณ์เขาในช่วงต้นเดือนหน้า

“ผมขอโทษครับบอส แต่ทางนิตยสารแจ้งว่าจะถามแค่เรื่องธุรกิจ และจะไม่ละลابلะลวงเรื่องส่วนตัว ผมเลยลองมาแจ้งบอสดูเผื่อว่าบอสอาจจะยอมให้สัมภาษณ์ นิตยสารหัวนี้สามารถส่งเสริมภาพลักษณ์ของบอสได้เป็นอย่างดีเลยนะครับ” หนุ่มผมทองรูปร่างสูงโปร่งที่หน้าตาดีแต่น้อยกว่าเขาเอ่ยอย่างสุขุมและหวังดี สองมือประสานกันไว้เบื้องหน้า

“ฉันไม่ใช่ดารา ไม่จำเป็นต้องสร้างภาพ!”

“ตกลงบอสไม่ให้สัมภาษณ์นะครับ ผมจะได้ไปแจ้งคนที่มาติดต่อ”

“เออ! รีบไปแจ้งเลย” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงห้วน ดวงตาคมฉายแววเหนียวหนำย

“ครับบอส” แบรดดอนค้อมศีรษะและหันหลังเดินออกจากห้องทำงานอันโอ่อ่าหรูหราของเจ้านาย

เจ้าของห้องเอนหลังลงกับเก้าอี้ทำงานหลังโต๊ะไม้เนื้อดีพลงพ่นลมหายใจพรี๊ด ทำไมพวกสื่อมันต้องอยากสัมภาษณ์เขานักหนา ทั้งที่เขาแสดงชัดเจนว่าไม่อยากออกสื่อ งานสังคมเขาก็ออกเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

เขาไม่ชอบความวุ่นวาย และไม่ต้องการเป็นคนดัง เพราะเท่านั้นชีวิตก็มีเรื่องให้ทำมากพออยู่แล้ว ไหนจะงาน ไหนจะเพื่อน ไหนจะครอบครัว

แล้วไหนจะสาวๆ ที่เรียงแถวกันมาขึ้นเตียงกับเขาวันละคนอีก แค่นี้เวลายุ่สิบสี่ชั่วโมงก็ไม่เพียงพอแล้ว!

จูเลียน รอส คลิฟตัน เป็นซีอีโอของ Q.X. Motors บริษัทผลิตซูเปอร์คาร์ระดับโลกซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ไฮสตริต เคนซิงตัน กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ลูกค้ำของ Q.X. Motors คือเหล่ามหาเศรษฐีและนักแข่งรถที่มีชื่อเสียงจากทั่วโลก แม้จะเปิดกิจการมาเพียงแปดปีแต่ภายใต้การกุมบังเหียนของซีอีโอหนุ่มวัยสามสิบห้าซึ่งมีฝีมือเก่งฉกาจหาตัวจับยาก ทำให้ Q.X. Motors ได้รับการยอมรับอย่างรวดเร็ว

นอกจากความเฉลียวฉลาดด้านธุรกิจแล้ว จูเลียนยังมีหน้าตาที่หล่อเหลาคมคายราวกับรูปสลัก โครงหน้ากว้างแกร่งประกอบด้วยดวงตาสีน้ำเงินเข้มเช็กซีแผ่ความลึกกลับร่าร้อน คิ้วหนาคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึกสีระเรื่อที่มักจะเหยียดออกด้วยความเย่อหยิ่งและกวนบาทาอยู่ตลอดเวลา ใคร่ครวซีเชี่ยวชาญๆ ตามแนวสันگرامแกร่งทำให้เขาดูเป็นแบบบอยเต็มขั้น ผมสีน้ำตาลอ่อนดัดสั้นเปิดใบหน้าชัดเจน ดึงดูดใจสาว ๆ ที่พบเห็นจนแทบจะละลายลงตรงนั้นให้ได้

ดวงตามีอำนาจดัดมองนาฬิกาบนฝาผนัง ตอนนี้ได้เวลาเลิก

งานแล้ว เย็นวันศุกร์แบบนี้ปกติเขาต้องไปเที่ยวไนต์คลับหาความ
สำราญตามประสาหนุ่มโสด แต่วันนี้จูเลียนเกิดเบื่อหน่ายขึ้นมา
กะทันหัน จึงคิดว่าจะกลับไปกินข้าวกับพ่อแม่ที่คฤหาสน์คิลตันดีกว่า

ซีอีโอหนุ่มลุกขึ้นยืนอย่างสง่า ด้วยความสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบ
เซนติเมตร ร่างแกร่งสง่างามในชุดสูทเนื้อดีสีดำสนิท ก้าวออกจากโต๊ะ
ทำงานตรงไปยังประตูห้อง ขณะนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น จูเลียน
หยิบสมาร์ตโฟนเครื่องบางสีเทาไข่มุกออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท เมื่อ
เห็นชื่อแม่ก็กดรับโดยไม่ลังเล

“ครับแม่” ริมฝีปากหยักลึกยิ้มออกเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำเงิน
เข้มเป็นประกายอ่อนโยน

“จูเลียน วันนี้แจะไปไหนหลังเลิกงานหรือเปล่า” น้ำเสียงของ
เอเลน่าดูกังวลชอบกล

“เปล่าครับ ผมกำลังจะกลับบ้านไปทานมื้อเย็นกับพ่อแม่อยู่
พอดี มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มสอบถามด้วยความห่วงใย

“มีสิ ไม่งั้นแม่ไม่โทร. หาแกหรอก”

“เรื่องอะไรครับ บอกผมได้ไหม” ปกติแล้วแม่ไม่เคยโทร. มาหา
เขาในเวลางานแบบนี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องร้ายแรงมากแน่นอน

“พ่อของแก...”

“พ่อเป็นอะไรครับ!” จูเลียนวাবลึกในอก

“พ่อแกยังไม่ตาย ไม่ต้องตกใจขนาดนั้นก็ได้”

“อ้าว แล้ว...”

“แต่กำลังก่อเรื่องให้แม่กลุ้มใจมาก” เอเลน่าเอ่ยด้วยความโกรธ
ปนน้อยใจ

“เรื่องอะไรครับ”

“มีคนถ่ายรูปรูปพ่อแก่กับผู้หญิงคราวลูกมาให้แม่ดู ในรูปนั้นพ่อ
แกกำลังกอดกับยายเด็กนั่น มองยังงี้ๆ ก็ส่อไปในทางชู้สาว พ่อแก

นอกใจแม่แน่นอน!” ผู้เป็นแม่ฟังง

“ไม่น่าเชื่อ พ่อซื้อสัตย์กับแม่มาตลอดยี่สิบกว่าปี จู่ๆ วันนี้จะมานอกใจโดยไม่มีวีแววมาก่อนหรือครับ” จูเลียนยังไม่เข้าข้างฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งจนกว่าจะได้ฟังข้อมูลที่ละเอียดกว่านี้ แม่เขาจะเป็นคนใจร้อน แต่กับเรื่องใหญ่ๆ ก็ใจเย็นพอจะใคร่ครวญให้ดีก่อนตัดสินใจเสมอ

“หิ อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ เมื่อก่อนพ่อแกอาจจะเป็นสามีที่ดี รักเมียรักลูก แต่พ่อแกอาจฮอริโมนเปลี่ยนกลายเป็นตาเฒ่าตึงหา กลับ คิดอยากจะมีเด็กรุ่นใหม่ขึ้นมา” ดูเหมือนแม่ของเขาจะคับแค้นใจไม่น้อย

“แม่ใจเย็นๆ ก่อนนะครับ ผมกำลังจะออกจากที่ทำงานแล้ว ถ้าเกิดเรื่องที่พ่อคุยกับผู้หญิงคนนั้นเป็นเรื่องจริง ผมจะจัดการให้เอง แม่ไม่ต้องห่วง” จูเลียนให้คำมั่น

ใครก็ตามที่จะมาทำลายความสัมพันธ์ของพ่อแม่เขา คนคนนั้นต้องได้รับบทเรียนอย่างสาสม!

Chapter 1

มือที่สาม

เธอไม่น่าทำอย่างที่แม่เขาคิด

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผุดขึ้นมาในความคิดของ จูเลียน รอส คลิฟตัน หลังจากได้เห็นรูปกว่าสิบลรูปที่แม่เอาให้ดู

ผู้หญิงคนนั้นสวย ไม่สิ ไม่ใช่แค่สวย ต้องบอกว่าสวยมากต่างหาก เธอมีใบหน้าหวานละมุน ผมหยาตรงสีดำขลับ ดวงตากลมโตเป็นประกายพราวพร่างสดใส จมูกเล็ก ทว่าโด่งได้รูป และริมฝีปากอวบเต็ม สีชมพูระเรื่อที่ชวนให้จูบเพียงแค่มองในภาพถ่าย

อย่างเธอน่าจะหาแฟนเองได้ไม่ยาก ไม่จำเป็นต้องมาแย่งสามีของใคร โดยเฉพาะคนอายุรุ่นราวคราวพ่อ แม่เขาอาจเข้าใจผิดมากกว่า

“ผมว่าเราถามพ่อตรงๆ ดีไหมครับ” จูเลียนวางรูปลงบนโต๊ะรับแขกและเสนอความคิด

ตอนนี้ชายหนุ่มนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ของคฤหาสน์ คลิฟตัน ซึ่งตกแต่งอย่างหรูหราอลังการและลงตัวด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้แท่นเนื้อดีที่ตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ ของห้อง

“ทำยากกับถามแล้วพ่ออาจจะบอกงั้นแหละ” เธอเลน่าทำเสียงหึ ในลำคอ สีหน้าของหญิงสูงวัยบอกบุญไม่รับ

“แต่การคุยกันตรงๆ ก็ดีกว่ามานั่งสันนิษฐานเองแบบนี้ละครับ บางทีสิ่งที่เห็นอาจไม่ได้เป็นแบบที่เราคิดก็ได้” แม่ของเขาเป็นคนขี้หึง มาแต่ไหนแต่ไร ทว่าด้วยความที่พ่อก็ไม่เคยวอกแวกกับผู้หญิงคนไหน ทำให้ที่ผ่านมาแทบจะไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันเกิดขึ้น

“นี่แกเข้าข้างพ่อหรือ!”

“เปล่าครับ ผมแค่อยากให้แม่คุยกับพ่อด้วยเหตุผล”

“แกกำลังบอกว่าแม่เป็นยายแก่ไม่มีเหตุผลใช่ไหม!”

จูเลียนแทบจะกุมขมับ แม่โวยวายไปเองทุกที “ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เพียงแต่ตอนนี้ความร้อใจอาจทำให้แม่ไม่มีสติ”

“นั่นแกว่าแม่บ้า?” เอเลน่าทำหน้ายักษ์ใส่ลูกชายตัวดี

จูเลียนทั้งขำทั้งเหนื่อยใจ “เปล่าครับ ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“คนไม่มีสติมันก็คือคนบ้านั่นแหละ!” คุณนายคลิฟตันสรุปก่อนจะค้อนหัว

“แล้วถ้าแม่ไม่คุยกับพ่อ เราจะรู้ได้ไงครับว่าความจริงเป็นยังไง” ชายหนุ่มเอ่ยต่อโดยไม่สนว่าแม่ถอนอยู่

“แม่จะถามคนที่ส่งรูปมา”

“ผมกำลังจะถามอยู่พอดีว่าใครส่งรูปมาให้แม่” ดวงตาคมเลือนมองซองเอกสารสีน้ำตาลที่วางอยู่บนโต๊ะ ด้านหลังซองมีข้อความเขียนว่า

...

ถึง เอเลน่า

ดูภาพคาร์ลและเมียเด็กของเขาสิ

...

คาร์ลคือชื่อของพ่อเขานั่นเอง ตอนนี้ท่านอายุหกสิบห้าปีแล้ว ในขณะที่แม่ของเขาอายุหกสิบสอง

เอเลน่าหยิบมาดูและพลิกไปมา “เอ๊ะ ทำไมไม่มีชื่อคนส่งล่ะ” เธอเองก็เพิ่ง สังเกตเหมือนกัน เพราะตอนเปิดซองมัวแต่มือไม้สั่น ร้อนรุ่มในอก และสนใจแต่สิ่งที่อยู่ในซองจนไม่ได้สนใจอย่างอื่น

“แล้วแม่ได้มันมาได้ยังไงครับ”

“มีคนเอามาหย่อนไว้ในตู้จดหมายหน้าบ้าน มาเรียกก็เลย เอามาให้แม่ แล้วหลังจากเปิดดู แม่ก็เจอรูปบัตรสีพวกนี้แหละ!” ยิ่งพูด ก็ยิ่งโมโหสามีที่รอ่านจะนอกใจเธอ

“อาจมีใครบางคนต้องการยุ่งให้พ่อกับแม่ระหองระแหงกัน” คิ้วหนาขมวดเข้าหากันอย่างวิเคราะห้

“ใคร”

“นั่นละครับที่ผมยังไม่รู้”

“แล้วทำไม ‘ใครบางคน’ ที่แกว่าต้องทำแบบนั้น พ่อกับแม่ ไม่ได้มีศัตรูที่ไหน วันๆ แม่ก็อยู่แต่ที่บ้านกับไปบริษัทบ้างบางครั้ง ส่วน พ่อแกยิงแล้วใหญ่ หลังจากเกษียณก็ปลูกต้นไม้ เลี้ยงนก เล่นหุ่นอยู่ บ้าน แทบไม่ได้เจอใคร”

แม่ของเขาเปิดบริษัทให้บริการหนุ่มสาวเอสคอร์ต ซึ่งแปลง่ายๆ ว่า ‘คนที่ไปเป็นเพื่อน’ หนุ่มสาวหน้าตาดีพวกนี้จะคอยให้บริการลูกค้า ชี้แจงาโดยการเป็นเพื่อนคุย ไปกินข้าว ดูหนัง ฟังเพลง ไปเที่ยว และ ทำกิจกรรมอื่นๆ ด้วย โดยไม่มีเรื่องเซ็กส์เข้ามาเกี่ยวข้อง

“อันนี้ผมก็ไม่รู้อีกเหมือนกันครับ”

“แล้วแกรู้อะไรบ้างยะ”

“รู้แต่ว่า...ผู้หญิงในภาพสวยมาก” ดวงตาสีน้ำเงินเข้มเป็น ประกายหยาดเอี่ยม ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกสะดุดใจกับหญิงสาวทั้งที่เห็นแค่ เพียงในภาพ

อาจเพราะเธอดูอ่อนหวานบอบบางน่าทะนุถนอม เหมือนกับ ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบยังงัยงั้น ผู้หญิงที่เขาเคยเจอมาส่วนใหญ่จะ

เป็นประเภทสวย มาดมัน เบี้ยวเซ็ดฟัน เข้มซี่ปรอทแตก พอมาเจอแบบเธอเลยถือเป็นของแปลกที่นานๆ จะได้พบที่

“จูเลียน!!!” เสียงทวาดสูงของมารดาทำให้ชายหนุ่มสะดุ้งหลุดจากภวังค์

“ครับแม่”

“นี่แกก็หลงยายเด็กเอเชียกันอีกคนรี”

“ปะ...เปล่าค่ะครับ ผมก็แค่พูดตามความเห็น แต่ไม่ได้คิดอะไรกับเธอเลยจริงๆ” คนที่รู้ตัวว่ากำลังพูดปดเอ่ยขอความเป็นธรรม

แต่แม่อีกยังไม่เชื่อ “อ้อ แกคงคิดว่าหน้าสวยๆ ใสๆ แบบยายเด็กนั้นไม่น่าจะมาแย่งสามีชาวบ้านไซ้ไหม จะบอกให้รู้ว่าสมัยนี้พวกสวยๆ นี่แหละไว้วางใจไม่ได้ เห็นไหมๆ ตี๋มๆ แต่ที่จริงสิ้นระริกเวลาเห็นสามีคนอื่น”

“ผมว่า...”

“ไม่ต้องว่าอะไรทั้งนั้น แกต้องจัดการเรื่องนี้ให้แม่” เธอเอนำเอ่ยน้ำเสียงเด็ดขาด

“จัดการยังไงครับ” แม่ปากจะถามอย่างนั้น ทว่าดวงตาคู๋คมเป็นประกายแพรวพราว

“อ้าว ก็แกบอกจะจัดการให้แม่ ยังจะมาถามอีกว่าจัดการยังไง ตกลงแกจะช่วยแม่หรือไม่ช่วย” หญิงสูงวัยยกมือขึ้นกอดอก เริ่มเคืองลูกชายอีกคน

“แม่จะให้ผมจัดการเรื่องนี้โดยไม่บอกพ่อ?”

“แน่นอนสิ ขึ้นบอกเดียวคนร้ายก็โหวตตัวกันกันพอดี เรื่องนี้ต้องเป็นความลับระหว่างเราสองคนเท่านั้น แกทำยังไงก็ได้ให้ยายเด็กนั้นออกไปจากชีวิตพ่อของแกโดยเร็วที่สุด!”

จูเลียนเฝ้าริมฝีปากอย่างใคร่ครวญ เขาควรจะทำยังไงกับเธอดีนะ

“ต้องเป็นยายจะละเมียดแน่ๆ ที่ปล่อยข่าวแก” พิมพ์ปวีณ์
เช่นเดียวอย่างอดเคืองขุนแทนเพื่อนรักไม่ได้

“แต่เราไม่มีหลักฐานนะพาย ยายเพิ่งไปกล่าวหาமாகเร็ดเลย”
นันทน์ลินไม่อยากสรุปแบบคิดเอาเอง

“นี่แกจะโลกสวยไปไหนยะยายบัว ไม่ต้องมีหลักฐานก็รู้ว่าใคร
ยายนั่นไม่ชอบหน้าแก เลยหาเรื่องแกล้งให้ประสาทเสียนะสิ” คนอะไร
บ้าจริง อยู่ดีๆ ก็ไปเที่ยวปาวประกาศ ‘ข่าวลือ’ กับพวกขาเผือกใน
บริษัท แน่نونว่าเรื่องซุบซิบนินทากับขาเผือกเป็นของคู่กัน ข่าวลือเลย
แพร่สะพัดไปรวดเร็วจนคนรู้เกือบหมดแล้ว ยกเว้นก็แต่ผู้บริหารระดับ
สูงละมั้งที่ไม่รู้

ข่าวลือที่ว่านั่นก็คือ นันทน์ลินจะควงแฟนหนุ่มมาเปิดตัวใน
งานเลี้ยงการกุศลประจำปีของบริษัทแบชเชอร์ฟาร์มมาซีในอีกสามวัน
ที่จะถึงนี้

ตอนนี้คนในบริษัทที่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านต่างก็รอดูว่าชายหนุ่ม
ที่ครอบครองหัวใจนันทน์ลินคนนั้นเป็นใคร เพราะหญิงสาวไม่เคยมี
แฟนเลยตั้งแต่ทุกคนจำความได้

เรื่องงานสำคัญกับนันทน์ลินมากที่สุด ถ้าไม่ทำงาน เธอก็อยู่กับ
หนังสือ หรือไม่ก็หยิบกล้องถ่ายรูปออกไปถ่ายธรรมชาติ พุดง่ายๆ ว่า
ไม่มีคำว่า ‘ผู้ชาย’ ในสารบบของหญิงสาว

“นอกจากมากาเร็ดแล้ว พายคิดว่ามีคนอื่นอีกไหม” นันทน์ลิน
ขมวดคิ้วเรียวเข้าหากัน

“ไม่น่ามีนะ เชื้อฉันหะ ยายจะละเมียดเป็นต้นตอข่าวลือนี่
แน่ๆ!” เธอฟันธงแบบไม่กลัวธงหัก

พิมพ์ปวีณ์กับนันทน์ลินเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม
จนตอนนี้อายุแต่ละคนกำลังจะเข้าสู่เลขสามในอีกสองปีข้างหน้า
แล้ว เรียกได้ว่ามีนันทน์ลินที่ไหนก็ต้องมีพิมพ์ปวีณ์ที่นั่น ตลอดเวลา

ต่างฝ่ายต่างช่วยเหลือกันจนกลายเป็นเพื่อนรักเพื่อนตายถึงปัจจุบัน

แม้พื้นฐานครอบครัวจะไม่ได้มีฐานะดีนัก แต่ด้วยความขยันทำให้นันทน์ลินและพิมพ์วิณีได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาโทด้านเภสัชศาสตร์จากบริษัทแบชเซอร์ฟาร์มาซี ซึ่งเป็นบริษัทผลิตยาและเวชภัณฑ์ชั้นนำของโลก

เมื่อเรียนจบจากคิงส์ คอลเลจ พวกเธอก็ได้มาทำงานที่แบชเซอร์ฟาร์มาซี สาขาเบรนต์ฟอร์ด กรุงลอนดอน ในตำแหน่งนักวิจัยยาด้วยกัน แม้จะยังเป็นแค่หนึ่งในลูกทีม แต่ในอนาคตนันทน์ลินและพิมพ์วิณีก็วางแผนจะเรียนต่อปริญญาเอกเพื่อเสริมความรู้ความเชี่ยวชาญ และก้าวขึ้นมาเป็นหัวหน้าทีมบ้าง

อะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ในย่านนอร์ทฟีลด์สห้องนี้พวกเธอก็อาศัยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เริ่มทำงานที่แบชเซอร์ฟาร์มาซี และไม่คิดจะย้ายไปไหน เพราะนั่งรถไฟใต้ดินแค่หนึ่งสถานีก็ถึงที่ทำงานแล้ว แถมเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ยังใจดีมากอีกด้วย

พวกเธอเริ่มทำงานพร้อมกับมากาเร็ตในแผนกเดียวกัน แต่นานวันผลงานของนันทน์ลินและพิมพ์วิณีก็ยิ่งเข้าตา วินเซนต์ เบลกแบชเซอร์ ซีอีโอหนุ่มวัยสามสิบหกของแบชเซอร์ฟาร์มาซีมากกว่า ทำให้มากาเร็ตหมั่นไส้ขึ้นมา เจอกันที่ไร้มักพูดจากระแนะกระเหนอยู่ตลอดเวลา พวกเธออาจจะใช้ไม่ได้

จะบ้าหรือไง การใช้ไม่ได้ไม่เคยอยู่ในความคิดของพวกเธอเลย การวิจัยยาไม่ใช่เรื่องที่จะมาทำกันเล่นๆ เพราะมีผลกับชีวิตของคนจำนวนมาก พวกเธอมีศีลธรรมและจรรยาบรรณมากพอที่จะไม่ใช้วิธีสกปรกเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ และแน่นอนว่าความตั้งใจก็ทำให้นันทน์ลินและพิมพ์วิณีได้รับคำชื่นชมจากวินเซนต์อยู่ตลอด จนได้รับรางวัลพนักงานดีเด่นของแบชเซอร์ฟาร์มาซีเกือบทุกปี และยังมีพนักงานอีกหลายคนที่ได้รับรางวัลนี้จากความมุ่งมั่นตั้งใจเช่นกัน

ยกเว้นมากาเร็ตนี่ละที่ยังไม่เคยได้กับเขา

เจ้าหล่อนคงจะสะสมความอิจฉาริษยาเอาไว้จนอกแทบระเบิด คราวนี้เลยไม่พุดจาเสียดสีอย่างเดียว แต่เล่นแรงด้วยการปล่อยข่าว แกล้งนันทน์ลินเสียเลย

ที่แม่นั้นไม่เล่นงานพิมพ์ปวีณ์ก่อนก็คงเพราะบุคลิกไม่ยอมใครของเธอ ต่างจากนันทน์ลินที่แม้ไม่ได้อ่อนแอปวกเปียก แต่ค่อนข้างประนีประนอม มากาเร็ตเลยคิดว่านันทน์ลินคงจะไม่คิดตอบโต้หรือเอาเรื่องตน

แม่นั้นปล่อยข่าวนี้เพื่อหวังจะให้นันทน์ลินอับอาย เพราะวันๆ เพื่อนเธอเอาแต่ทำงาน ไม่เคยจะเงยหน้าขึ้นมามองหาผู้ชายดีๆ สักคนเป็นแฟน มากาเร็ตคงมั่นใจว่านันทน์ลินจะไม่สามารถหาแฟนได้ภายในสามวัน ซึ่งมันก็จริงนั่นละ และพอถึงวันงาน เมื่อมาคนเดียวก็จะถูกพวกขาเผือกมองด้วยสายตาขบขัน

ยายจะละเมิดนี้มันร้ายนัก!

แต่อย่าคิดเลยว่าเรื่องจะลงเอยอย่างที่หวัง เพราะการเล่นงานนันทน์ลินก็เหมือนเล่นงานเธอด้วย ดังนั้นเธอจะไม่ยอมปล่อยให้เพื่อนอับอายขายขี้หน้าแน่นอน

“ฉันว่าเรามาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะตอบโต้ยายนั้นยังไง” พิมพ์ปวีณ์หรีดาลงอย่างมีแผนการและกระตือรือร้นปากออย่างเจ้าเล่ห์

“ตอบโต้?” ดวงตากลมโตที่ล้อมรอบด้วยแพขนตาอันหนาแบบธรรมชาติเบิกโตขึ้นเล็กน้อย

“ใช่”

“เราไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นหรอก ข่าวลือก็คือข่าวลือ เดี่ยวก็คงเลิกพูดกันไปเองนั่นแหละ” หญิงสาวรักความสงบและคิดว่าควรปล่อยไปให้ข่าวลือผ่านไปกับสายลม

“ไม่ได้ ชีนแกมงานคนเดียวก็สนใจยายจะละเมิดสิ แกไม่กลัว

จะอายชาวบ้านเขาเผือกที่รูดหน้าแฟนรี” บางทีเธอก็คิดนะว่า ยาย
เพื่อนคนนี้เกิดที่ทุ่งลาเวนเดอร์หรือไง

“ก็...” นันทน์ลินมีสีหน้าแย่งทันที “อาย แต่...จะให้บัวไปหา
แฟนที่ไหนในเวลาสามวันล่ะ”

“ไม่ได้ก็ต้องได้ แก่ต้องทำให้ยายนั่งหงายหลังด้วยการควง
ผู้ชายมางาน แก่จะเสียหน้าไม่ได้นะบัว ถ้าแกทำได้ ไม่อยากคิดเลย
ว่าจะสะใจแค่ไหน ยายมาการีตคงผิดหวังที่แผนไม่สำเร็จ” พิมพ์ปวีณ์
หัวเราะหึๆ

“หาแฟนนะ ไม่ใช่คิดค้นสูตรยา มันหาง่ายๆ เมื่อไหร่ล่ะ”

“เดี๋ยวๆ แกพูดผิดหรือเปล่า คิดค้นสูตรยานี้มันยากกว่าหาแฟน
นะยะ” ผู้ชายหาง่ายยิ่งกว่าใบเมเปิ้ลในฤดูใบไม้ร่วง ไม่เห็นจะหายาก
ตรงไหน แต่ถ้าหาผู้ชายดีๆ ก็ว่าไปอย่าง เพราะมันยากยิ่งกว่างมเข็ม
ในมหาสมุทร

ผู้ชายดีๆ ก็เหมือนกับสินค้าลิมิเต็ดอิดิชันที่มีจำนวนจำกัด
ทุกคนต่างแย่งกันซื้ออย่างดุเดือด และไม่ใช่ทุกคนที่จะได้ครอบครอง
แม้จะมีกำลังซื้อก็ตาม

“สรุปว่า...เราไม่ต้องไปเดินแรงเดินกาตามมาการีตหรอก”
นันทน์ลินบอกอย่างไม่เป็นเดือดเป็นร้อน

“ไม่ได้! เสียอะไรไม่ว่า แต่เสียหน้าฉันไม่ยอม ถึงมันจะไม่ใช่
หน้าของฉันก็เถอะ” นันเป็นสโลแกนประจำตัวของพิมพ์ปวีณ์

“แต่...”

“เรื่องหาแฟนไม่ต้องห่วง เดี่ยวเจ้จัดให้!” หญิงสาวรับอาสา
แข็งขัน

“อย่าบอกนะว่าจะไปคว้าใครสักคนมาจากถนนในลอนดอน”

“บ้า ฉันมีวิธีที่ดีกว่านั้น”

“แล้วจะไปหาจากไหน”

พิมพ์วิวัฒน์ยิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัย ดวงตาคมเฉียวเป็น
ประกายแพรวพราว “เดี๋ยวกี้รู้”

ถ้าเปรียบนันทน์ลินเป็นน้ำ พิมพ์วิวัฒน์ก็เป็นเหมือนไฟ

นันทน์ลินสวยหวาน น่ารักนุ่มนวล แต่ก็มีความเยือกเย็นและ
แข็งแกร่งอยู่ในที ขณะที่พิมพ์วิวัฒน์สวยซอสนเปรี้ยว และถึงลูกถึงคน
มากกว่า แต่แม้จะนิสัยต่างกัน ทั้งสองกลับเข้ากันได้อย่างลงตัวและ
เป็นเพื่อนที่รักกันมากที่สุด

“ไหนลองหมุนตัวสิ” พิมพ์วิวัฒน์บอกหลังจากแต่งหน้าและ
แต่งตัวให้เพื่อนสาวเสร็จ

งานเลี้ยงการกุศลประจำปีของแบชเซอร์ฟาร์มที่กำลังจะเริ่มต้น
ขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เริ่มของงานปีนี้เป็นปาร์ตี้นักาก นอกจาก
ชุดราตรีแล้วจึงต้องมีแอ็กเซสซอรีเพิ่มอย่างหน้ากากเด่นรำเก๋ ด้วย

นันทน์ลินในชุดราตรีเกาะอกสีขาวยประดับผ้าลูกไม้เข้ากับร่าง
เล็กลูกชิ้นยื่น โบหน้าใสแต่งแต้มในโทนหวานละมุนเป็นธรรมชาติ ผม
ยาวสีดำขลับม้วนเป็นลอนอ่อนๆ มีมงกุฎดอกไม้สวมบนศีรษะ เธอเริ่ม
หมุนตัวช้าๆ ให้พิมพ์วิวัฒน์ ชุดราตรีที่พลิ้วไหวรวมทั้งลุคในวันนี้ทำให้
หญิงสาวดูสวยหวานคลาสสิกเหมือนเทพีในเทพนิยายกรีกยังงี้ยังงั้น

“สวยมากกก สวยได้อีกเพื่อนฉัน” ฝ่ายนั้นกรี๊ดกร๊าดอย่างภูมิใจ
ในฝีมือแต่งหน้าทำผมของตัวเอง

“พ่ายก็สวยมากเหมือนกัน” ดวงตาคมโตมองร่างระหงของ
เพื่อนซึ่งอยู่ในชุดราตรีสีแดงเลือดนกที่ข้างหน้าดูเรียบหรู แต่ข้างหลัง
แอบเปรี้ยวด้วยการโชว์แผ่นหลังขาวเนียนแสนเซ็กซี่แบบเต็มตา ส่วน
หน้าผมนั้นก็ไม่มีพร่อง จัดเต็มแบบสวยเฉียวเลยทีเดียวน

“แน่นอน สวย สดใส แม่ก็คือแม่” พิมพ์วิวัฒน์ยกไหล่และเชิด
หน้าอย่างนางพญา

นันท์นลินอดหัวเราะความมั่นใจของเพื่อนไม่ได้ เพื่อนเธอเป็นตัวของตัวเองอย่างนี้ตั้งแต่รู้จักกันแล้ว

“ตกลงบัวต้องวางแผนกำมะลอไปงานจริงๆ ไช้ไหม” แม้ใกล้จะถึงเวลางานเต็มที แต่เธอก็แอบล้งเลอยู่ครามครั้น

“ต้องสิ เราตกลงกับทางนั้นไว้แล้ว มายกเลิกตอนนี้เสียเงินฟรีนะจะบอกให้”

แผนกำมะลอของนันท์นลินก็คือ หนุ่มเอสคอร์ตจากบริษัทควิกเลิฟ (Quick Love) ในลอนดอนนั่นเอง เพราะการหาแฟนภายในสามวันเป็นไปได้ยากจริงๆ

ตอนแรกนันท์นลินก็ไม่ว่าอาชีพหนุ่มเอสคอร์ตคืออะไร จนพิมพ์ปวีณ์อธิบายให้ฟัง เจ้าตัวเองก็ไม่เคยใช้บริการ แต่เคยอ่านเรื่องเกี่ยวกับอาชีพนี้ในอินเทอร์เน็ตมาบ้าง

เท่าที่รู้อาชีพหนุ่มสาวเอสคอร์ตค่อนข้างเฟื่องฟูทีเดียว เพราะสมัยนี้มีคนขี้เหงาเยอะ ขอแค่มีหนุ่มสาวหน้าตาดีปากิน ดื่ม เที่ยว เป็นเพื่อนคุยกัน แค่นี้ก็เต็มเต็มความสุขให้คนเหล่านั้นได้แล้ว แม้จะแลกกับการจ่ายเงินจำนวนมากก็ตาม

...

‘อะไรนะ! จะให้บัวใช้บริการนี้จริงเหรอ’ วันที่พิมพ์ปวีณ์บอกแผนการให้ฟัง นันท์นลินแทบไม่อยากจะเชื่อหู

‘ใช่ นี่เป็นวิธีหาแฟนที่เร็วที่สุดแล้ว ในเมื่อแฟนตัวจริงยังไม่มา เราก็ต้องใช้บริการแฟนดิลิเวอรี่ก่อนนี่แหละ บริษัทนี้ฉันค้นข้อมูลมาแล้วว่ามีคุณภาพ เชื่อถือได้ ราคาก็ไม่แพงจนเกินไป’ อีกฝ่ายยื่นแลปท็อปซึ่งเปิดเว็บให้บริการหนุ่มเอสคอร์ตไว้แล้วมาให้เธอ

‘เดี๋ยวนะ ถ้าเราใช้แผนนี้ แล้วหลังจากนั้นแฟนบัวหายตัวไปทุกคนจะไม่สงสัยเหรอ’ นันท์นลินไม่ค่อยเห็นด้วยกับเพื่อนเท่าไร

‘ไว้เรื่อนั้นค่อยว่ากัน’

‘ไม่ได้ เราต้องคิดล่วงหน้าก่อนสิ’

‘อาจจะจ้างเขาต่อ เดือนละครั้งสองครั้ง เอามาควงให้พวก
เขาเผือกเห็นสักพักนึง แล้วก็ค่อยๆ ห่างหายไป สุดท้ายก็บอกว่าเลิก
กันเพราะทัศนคติไม่ตรงกันดีไหม’

‘บ๊วไม่อยากใช้เงินไปกับเรื่องไร้สาระ’

‘ถ้าไม่แก้ปัญหแบบนี้ เราก็ใช้วิธีอื่น แต่...ยังคิดไม่ออก’

‘อ้าว’

‘ไม่ต้องกังวลหรอกน่า เดี่ยวฉันหาทางพูดแก้ตัวให้เอง ตอนนี
ขอแค่แถมผู้ชายคงไปงานไม่ให้เสียหน้าก็พอแล้ว อ๊ะ เดี่ยวเข้าไปเลือก
กัน มีให้เลือกละลานตามากเลยแะ หล่อล่ำน่าปล้ำทั้งนั้น’ พิมพ์ปวีณ์
ส่งแลบตอปให้เพื่อน แต่ฝ่ายนั้นก็ยังไมยอมรับไป

‘แต่...’

‘ยายบ๊ว’ หญิงสาวเอ่ยเสียงต่ำ ‘ถ้าแกไม่เลือกเอง เดี่ยวฉันเลือก
ให้ จะรีควেসต์ไปว่าขอหินๆ เลย’

‘ไม่เอานะ บ๊วขอคนที่สุภาพ แล้วก็แค่ไปเป็นเพื่อน ไม่มีอย่าง
อื่นแอบแฝง’

‘ฉันก็เลือกเลย เรามีเวลาจำกัด นี่เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว ทอง
ไว้สิ เสียอะไรไม่ว่า อย่าเสียหน้าก็พอ อีกอย่างเราจะยอมโดนยาย
จะละเมิดตรงแถวอยู่ฝ่ายเดียวไม่ได้ ถ้าไม่ทำอะไรบ้าง ยายนั่นจะยิ่งได้ใจ’

นันทน์ลินซึ่งใจอยู่เกือบห้านาทีก่อนที่ที่สุดจึงพยักหน้า ‘ก็ได้ แต่
ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ ถ้าครั้งหน้ามากาเร็ตทำอะไรอีกก็ปล่อยให้เขาทำเถอะ
เอาเวลาที่คิดจะตอบโต้มาตั้งใจทำงานดีกว่า ถ้ามากาเร็ตไม่มัวแต่
อิจฉาคนอื่น เอาเวลาไปทำงานให้เต็มที่ ผลงานของเขาก็คงออกมาดี
กว่านี้ บ๊วไม่อยากให้เราเป็นเหมือนมากาเร็ต’

‘แล้วเราจะยอมยายจะละเมิดทุกอย่าง ไม่ว่านางจะเล่นแรง
แค่ไหนฉันจะทน’

‘ก็แล้วแต่กรณี’ ดวงตากลมโตเป็นประกายฉายความหนักแน่น
แม้ว่านันทน์ลินจะพยายามทำให้ชีวิตของตัวเองสงบโดยการปล่อยผ่าน
เรื่องที่เห็นว่าปล่อยได้ แต่ก็เชื่อว่าเธอจะยอมคนไปเสียทุกอย่าง หากเกิน
รับไหว หญิงสาวก็พร้อมจะลุกขึ้นมาสู้เหมือนกัน

‘โอเค แต่กรณีนี้ยังงี้ก็ไม่ควรจะปล่อย เพราะมันเกี่ยวกับ
ภาพลักษณ์ของแก อ๊ะ รับแลกทอปไปสักที ฉันถือจนปวดแขนแล้วเนี่ย’

นันทน์ลินรับแลกทอปมา ก่อนจะไล่สายตาดูรูปและประวัติของ
หนุ่มๆ แต่ละคนในเว็บ ‘เจนเทิลแมน ฟอร์ แองเจิล’ (Gentleman for
Angel) เว็บในเครือบริษัทวิกิลิฟท์ให้บริการหนุ่มเอสคอร์ตสำหรับ
นางฟ้าสาวสวยที่ต้องการคนไปเป็นเพื่อน ส่วนเว็บที่ให้บริการสาว
เอสคอร์ตสำหรับหนุ่มๆ แยกไปอีกเว็บ

‘นี่เขากันเป็นล่ำเป็นสันมากเลยนะ’

‘ใช่ ทำเป็นแค็ตตาล็อกอย่างดีเลย หน้าตาดีระดับพรีเมียม
ทั้งนั้นเลยแถมเดี๋ยว่าๆ ฉันจะจ้างไปดูหนังเป็นเพื่อนสักคน’ พิมพ์ปวีณ์
หัวเราะคิกคัก

นันทน์ลินไล่ดูไปเรื่อยๆ แล้วก็พบว่าชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเจมส์
ไม่มีรูปโชว์เหมือนคนอื่น ‘เอ๊ะ คนที่ไม่มีรูป แล้วมีข้อความเขียนว่า
‘ส่วนตัว’ นี่หมายความว่ายังไง’

‘อ้อ พวกนี้เขาไม่อยากให้คนรู้เยอะนะ อันนี้เราก็ต้องไปลุ้นหน้า
งานว่าตัวจริงเป็นยังไง แต่ฉันว่านะ พวกที่ผ่านการคัดเลือกมาเป็นหนุ่ม
เอสคอร์ตก็ต้องหล่อแซ่บอยู่แล้วแหละ ไหนลองคลิกเข้าไปดูค่าตัวสิ’

นันทน์ลินคลิกดูแล้วก็อุทานตาโต ‘โห หนึ่งชั่วโมงสองร้อย
เจ็ดสิบปอนด์ เป็นเงินไทยก็หนึ่งหมื่นสองพันกว่าบาทเลยนะพาย ไม่
เอาแล้ว’

‘เฮ้ย เอาไปเถอะ แล้วก็จ้างสองชั่วโมงไปเลย เดี่ยวฉันช่วยออก
ครึ่งนึง แกคิดเป็นเงินไทยมันก็แพงลียะ แต่ถ้าคิดถึงค่าครองชีพใน

อังกฤษ ราคานี้โอเคมาก’

นันท์นลินติดออดอยู่เกือบสิบนาที แต่เมื่อโดนเพื่อนคะยั้นคะยอ
หนักเข้า สุดท้ายจึงจำใจตกลงเพื่อตัดรำคาญ ‘งั้นเอาคนนี้แหละ’

‘ดีมาก ฉันก็ว่าจะแนะนำให้เลือกพวกที่ขึ้นสถานะว่าส่วนตัวอยู่
เหมือนกัน ถ้าพวกเขาเผื่อมาตามสืบในเว็บจะได้จับไม่ได้ว่าเราไปจ้าง
หนุ่มเอสคอร์ตมา’

‘งั้นพายุช่วยจัดการจงควให้หน่อยแล้วกัน’ นันท์นลินแอบถอน
หายใจเบาๆ หวังว่าหลังจบงานเลี้ยงแล้วชีวิตเธอจะกลับมาสงบสุข
เหมือนเดิมสักทีนะ

“ทำหน้าให้สดชื่นหน่อยสิยายบัว” พิมพ์ปวีณ์ปลุกใจเพื่อน
เพราะนันท์นลินดูจะเครียดชอบกล “แกต้องไปงานแบบเลิศๆ เชิดๆ
ตอนเจอยายจะละเมิดก็อย่าลืมหักตาใส่ให้ตายกันไปข้างด้วย ให้ยาย
นั้นเห็นว่าแกไม่ใช่หนูที่จะเล่นงานได้ง่ายๆ”

นันท์นลินพรวดมหายใจยาว “กลับตัวไม่ทันแล้วไซ้ไหมเนี่ย”

“ไม่ทันแล้ว” พิมพ์ปวีณ์พูดพร้อมเอี้ยวตัวไปหยิบหน้ากากเด่นรา
สีขาวยประดับด้วยขนนกซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งมาให้เพื่อน “อ๊ะ นี่
หน้ากากของแก ไปงานแบบมันๆ ทั้งความกังวลไว้ข้างหลังนะ” ยื่น
หน้ากากให้เพื่อนแล้ว เธอก็หันไปหยิบหน้ากากสีดำประดับกากเพชร
แวววาวของตัวเองมาบ้าง “เดี๋ยวฉันออกไปงานเลี้ยงก่อน แกค่อยตาม
ไปพร้อมแฟน”

“โอเค ไว้เจอกันทีงาน” นันท์นลินบอกเสียงเนือยๆ

ผ่านไปราวสิบห้านาทีหลังพิมพ์ปวีณ์ออกจากห้อง เสียงเคาะ
ประตูอย่างสุภาพก็ดังขึ้น หนุ่มเอสคอร์ตคนที่นัดไว้คงมาถึงแล้ว

หญิงสาวในชุดราตรีเกาะอกสีขาวยประดับลูกไม้ลุกขึ้นยืน และ
เดินไปยังประตูห้อง มือเล็กเอื้อมไปปลดโซ่คล้องประตู ก่อนจะค่อยๆ

หมุนลูกบิดเปิด แล้วก็พบว่าเป็นอย่างที่คิดจริงๆ

คนที่ยืนอยู่เบื้องนอกมีส่วนสูงราวหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร นั้นทำให้ผู้หญิงไทยตัวเล็กอย่างเธอต้องแหงนมองคอตั้งบ่า

ชายหนุ่มอยู่ในชุดสูทสีดำสนิทตัดพอดีตัว เขาสง่างามและดูมีอำนาจอย่างบอกไม่ถูก แม้ใบหน้าครึ่งบนจะถูกปกปิดด้วยหน้ากาก देंร่าสีดำแบบเรียบเท่ แต่เพียงเท่านี้ก็ดูออกแล้วว่าหล่อเหลาแค่ไหน

โครงหน้าของชายหนุ่มดูร้าวแกร่งราวกับรูปสลัก จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึกเป็นสี่ระเรื่อ ไรเคราสีเขียวจางๆ ตามแนวสันกรามแกร่งและเหนียวริมฝีปากทำให้ดูเป็นแบบบอย แต่อะไรก็ไม่มีอำนาจมากไปกว่าดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่กำลังมองมา

ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายพราวสวยและมีพลังดึงดูดจนหญิงสาวเผลอหยุดหายใจไปหลายวินาที

“สวัสดีครับ มิสปีนารี” ผู้มาเยือนเอ่ยเสียงทุ้มนุ่มและค้อมศีรษะสุภาพ ริมฝีปากหยักลึกแย้มยิ้มเล็กน้อยอย่างมีเสน่ห์ ราวกับถูกเทรนด์มาแล้วว่าทำแบบนี้สาวๆ จะหวั่นไหว

“สวัสดีค่ะ คุณคือ...เจมส์ ริกเกอร์ ใช่ไหม” นันทน์ลีนรู้สึกลึกลับเหมือนดวงตาคู่นั้นมองเธออย่างมีแผนการอยู่ในที่ แต่...เธออาจจะระแวงมากเกินไปเอง

“ผม มาร์ค เลิฟ ครับ” จูเลียนมองเป้าหมายอย่างหมายมาด

“มาร์ค เลิฟ?”

“ครับ เลิฟที่แปลว่า ‘รัก’” ชายหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์เล็กน้อย เอ่ยเสียงนุ่มนวลชวนฝัน

“ฉันไม่ได้สงสัยนามสกุลคุณ แต่...ฉันไม่ได้จ้องคิวคุณไว้นะคะ” ใบหน้าหวานปรากฏรอยสงสัย

ชายหนุ่มอดสงสัยไม่ได้ว่าผู้หญิงที่กล้าดีท้าทายคนอื่นอย่างเธอทำไม่ถึงได้มีแววตาอ่อนโยนบริสุทธิ์เช่นนั้น เขาไม่เคยได้เห็นแววตา

เหล่านี้จากผู้หญิงรอบกาย เพราะแต่ละคนล้วนมองเขาอย่างหวาด
เสียวและเชิญชวน

แต่ยังเฝ้ารอว่านางนันทน์ลินไม่ได้ ดวงตาใสๆ ที่เห็นอยู่ตอนนี้
อาจเป็นการเล่นละครก็ได้ เพราะหากเธอรู้เพียงความจริงคงไม่กล้ายุ่ง
กับคนมีภรรยาแล้วอย่างพ่อเขา

“ว่าไงคะ ฉันจคงคิว เจมส์ ริกเกอร์ เอาไว้ คุณอาจจะมาผิตที่
แล้วละ” นันทน์ลินเอ่ยเมื่อเขาไม่ยอมตอบสักที

“ไม่ผิตแน่ครับ ถ้าคุณคือมิสปิ่นนารี” แม้เขาจะยืนยัน แต่คิ้ว
เรียวของเธอก็ยังไม่คลายออกจากกัน “อาจเป็นไปได้ว่า เจมส์ไม่ว่าง
ครับ ผมซึ่งถูกเลือกสำรองไว้เลยถูกบริษัทส่งมาแทน ถ้าคุณยังไม่
เชื่อใจ นี่เป็นบัตรพนักงานเจนเทิลแมน ฟอร์ แองเจิลของผมครับ”
พร้อมกับพูด เขาหยิบบัตรพลาสติกสีเหลี่ยมสีดำดีไซน์เรียบเท่ขนาด
เท่านามบัตรออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูทและยื่นให้ลูกค้าสาว

จูเลียนนึกอยู่แล้วว่านันทน์ลินต้องสงสัย เขาเลยเตรียมการมา
เป็นอย่างดี

หญิงสาวรับบัตรไปดู เมื่อคิดว่าคงไม่โดนหลอกแน่จึงพยักหน้า
“โอเคค่ะ ฉันเชื่อแล้วว่าคุณมาจากเจนเทิลแมน ฟอร์ แองเจิลจริง”
ไม่มีใครรู้ว่าเธอใช้บริการหนุ่มเอสคอร์ต คงไม่มีอะไรผิดปกติหรอก

“แต่ถ้าคุณไม่อยากให้ผมไปงานเลี้ยงเป็นเพื่อนแล้ว ผมก็ไม่ว่า
อะไรนะครับ บางทีผมอาจจะไม่ถูกใจคุณ” จูเลียนเอ่ยอย่างนั้น แต่ใน
ใจคิดตรงกันข้าม ไม่มีผู้หญิงคนไหนในโลกนี้ที่ไม่ถูกใจเขา นอกจาก
เธอคนนั้นจะเสียสติ

แล้วผู้หญิงอย่างนันทน์ลินที่ร้านโลกมีหรือจะไม่สนใจ ตอนนี้
เธออาจอยากกระโดดขึ้นเตียง โรแมนติกเร้าร้อนกับเขาแล้วก็ได้

“ไม่เป็นไรค่ะ ใครก็ได้ ฉันไม่ได้หาแฟน แค่หา ‘คนไปงานเลี้ยง
เป็นเพื่อน’” หญิงสาวบอกให้เขารู้ไว้ก่อนว่าเธอไม่ได้ต้องการมากกว่า

นั่นจริงๆ

“คืนนี้ผมจะดูแลคุณให้ดีที่สุดครับ” เจ้าของโบหน้าคมคายแกร่ง
กร้าวภายใต้หน้ากากเต็นร่าสีดำลึกลับให้คำมั่นพร้อมส่งยิ้มอ่อนโยน
มาให้ ดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้นเปล่งแสงเจิดจ้าชวนหวั่นไหว

แต่นั่นทันทันทีนั้นก็หนักแน่นพอจะไม่ปล่อยให้ดวงตาของเขามี
อิทธิพลเหนือตัวเอง “ขอไปหยิบกระเป๋าสักกรุ้นะคะ คุณรออยู่หน้า
ประตูนี้แหละ”

“ได้ครับ” เขาบอกเสียงสุภาพ ทว่าเมื่อลูกค้าสาวหันหลังกลับ
จูเลียน รอส คลิฟตัน ก็กระตุกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์

เรื่องของเขาและเธอจะไม่จบลงเพียงแค่นี้แน่ เป้าหมาย
ของเขามีมากกว่าการ ‘ไปเป็นเพื่อน’ แต่เขาต้องการทำให้มันทันทัน
ออกไปจากชีวิตของพ่อเขา

ในเมื่อเธออยากมีสามีนัก เขาก็จะเป็นให้เอง!

Chapter 2

แฟนดิลิเวอร์รี่

นันทน์ลินนึกแปลกใจครามครันเมื่อพบว่า มาร์ค เลิฟ ขับรถมา

เปล่า เธอไม่ได้แปลกใจที่เขา ‘ขับรถมา’ แต่เพราะรถคันนั้นเป็นรถยี่ห้อหรูของอังกฤษ ราคาไม่ต่ำกว่าแปดหลักต่างหาก!

“เชิญครับ” เจ้าของร่างสูงสง่าเปิดประตูและผายมือให้เธอเข้าไปนั่งในซูเปอร์คาร์สีดำดีไซน์เทโอบเฉี่ยวยี่ห้อ Q.X. Motors

“นี่เป็นรถส่วนตัวของคุณหรือคะ” หญิงสาวสอบถามไปโดยไม่คิดอะไรมากไปกว่าอยากรู้

“เปล่าหรอกครับ ผมเข้ามานะ ผมควรจะทำให้คนที่เลือกผมรู้สึกพิเศษและประทับใจมากที่สุด จริงไหม”

“รู้สึกตัวเองเป็นนางฟ้าอะไรอย่างนั้นหรือคะ”

“ใช่ครับ มันเป็นสโลแกนของบริษัทเรา หวังว่า...คุณจะชอบนะครับ” จูเลียนมองเธออย่างหวานเสน่ห์

“ก็รู้สึกดีค่ะที่ได้นั่งรถหรูๆ” นันทน์ลินยกไหล่ตอบตามจริง พร้อมสอดตัวเข้าไปนั่งในรถ

แฟนก้ามะลอของเธอดิ้นอ้อมไปนั่งยังฝั่งคนขับ ก่อนจะสตาร์ทรถและออกตัว ตรงไปยังตึกแบชเชอร์ฟาร์มาสีเพื่อร่วมงานเลี้ยงการ

กุศลประจำปี

“คุณดูไม่ตื่นเต้นกับงานนี้เลย” จูเลียนหันไปมองเสื้อวหน้าหวาน
ของคนที่กำลังนั่งทำหน้านิ่ง

นันทน์ลินหันไปมองเขาและเลิกคิ้วเรียวขึ้น

“ผมอยากให้คุณยิ้ม” เขาบอกพร้อมยิ้มกว้างเป็นตัวอย่างจน
เห็นฟันขาวเรียงตัวสวยครบทั้งสามสิบสองซี่ แม้ใบหน้าส่วนบนจะ
มีหน้ากากปกปิดอยู่ แต่ดวงตาของเขาเปล่งแสงวิบวับจนชวนให้ใจสั่น

“คุณกำลังสั่งลูกค้าของคุณนะ” นันทน์ลินพยายามไม่หันไหว
ทว่าคำพูดที่มาพร้อมกับดวงตาพร่าพร้างทำให้หัวใจดวงน้อย
เต้นผิดจังหวะมากกว่าเดิม “ผมขอร้องต่างหาก ผมอยากให้คุณยิ้ม
เพราะเวลายิ้ม...คุณน่ารักมาก”

“ฉันจะยิ้มหรือไม่มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณ” หญิงสาวบอกเสียงเรียบ

“ผมกำลังช่วยทำให้การสวมบทบาทแฟนก้ามะลอของเรา
สมจริงขึ้นนะครับ” หนุ่มเอสคอร์ตจำเป็นหัวนล่อม

“ยังไงไม่ทราบคะ”

“ก็...การที่จะทำให้คนอื่นเชื่อว่าเราเป็นแฟนกันได้ เราก็ต้องเชื่อ
ก่อน คุณต้องเชื่อว่าผมคือแฟนของคุณจริงๆ เพราะสายตาที่เรามอง
คนรักกับคนรู้จักมันไม่เหมือนกัน”

“มีนา คุณถึงมองฉันด้วยสายตาแพรวพราวชอบกล” เธอจะ
พยายามคิดว่าเขาไม่ได้ทำเจ้าชู้ใส่แล้วกัน

“ลองมองผมด้วยสายตาแบบที่มองคนรักดูสิครับ”

“ฉันไม่เคยมีคนรัก ไม่รู้หรอกว่าต้องมองยังไง” นันทน์ลิน
พยายามบ่ายเบี่ยง เพราะคิดว่าไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น แค่วางเขา
ไปงานก็ลบคำสบประมาทของมากาเร็ตได้แล้วละ

“แล้ว...คุณไม่เคยแอบรักใครเลยหรือ ผมไม่เชื่อเด็ดขาด ถึงจะ
ไม่เคยมีคนรัก แต่อย่างน้อยทุกคนบนโลกนี้ก็ต้องมีคนที่ตัวเองแอบรัก

แน่นอน” ยกตัวอย่างเช่นพ่อเขาที่เธอแอบรักและอยากแย่งมาเป็นของตัวเองไปแล้ว นันทน์ลินกำลังเล่นละครบทสาวหัวใจเย็นชาไม่สนใจความรักได้แบบเนียนจริงๆ

“ฉันไม่เคยแอบรักใคร”

“แน่ใจนะว่าคุณยังมีหัวใจ”

“แน่ค่ะ เพียงแต่หัวใจของฉันทุ่มเทให้งานหมด ความรักไม่จำเป็นสำหรับชีวิตฉันหรอก” นันทน์ลินเอ่ยน้ำเสียงมั่นคง แม้คนรอบตัวจะมีแฟนกันเกือบหมด แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอนึกอยากมีกับเขา

“หรือคุณคิดว่าไม่มีผู้ชายคนไหนดีพอ”

“อาจจะ”

“ผมล่ะ”

“อะไรคะ”

“ผมเข้าตาคุณหรือเปล่า” บุรุษที่ใส่หน้ากากเดินร่ำสวดถามพลางยิ้มกว้าง

“ไม่ค่ะ” นันทน์ลินตอบตรงและชัดเจนจนคนฟังจุกเหมือนโดนลูกธนูพุ่งปักอก

“คุณต้องพูดเล่นแน่ๆ” ผู้หญิงคนนี้ยิ่งจริงๆ แต่ก็ยิ่งทำให้เขาสนใจใคร่รู้ในตัวเธอมากขึ้นว่า เพราะอะไรเธอถึงสนใจพ่อเขา แต่ดันไม่สนใจเขา

หรือว่าสเปกของนันทน์ลินคือผู้ชายอายุรุ่นราวคราวพ่อ

“ฉันคิดยังไงก็พูดอย่างนั้นค่ะ เอาละค่ะ ถ้าไม่รบกวนจนเกินไป ก็ช่วยขับรถไปเจียบๆ จนถึงงานเลี้ยง ฉันอยากหลับตาพักผ่อนสักครั้ง” หญิงสาวตัดบทและหลับตาลง

จูเลียนแอบเสียเซลฟ์เล็กน้อย เพราะไม่เคยโดนผู้หญิงเมินใส่ เธอไม่ได้แกล้งเมินด้วย นันทน์ลินเ็นจริงจัง แต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะยังงัยเธอก็ต้องหลงเสน่ห์เขาในท้ายที่สุดอยู่ดี

ผู้หญิงคนนี้อาจกำลังเล่นเกมเพื่อเพิ่มมูลค่าให้ตัวเอง ทั้งที่ความจริงเธอเป็นปาร์ตี้เกิร์ลที่เห็นเรื่องเช็กซ์เป็นเกมสนุกสนาน

หลังจากแม่สั่งให้เขาจัดการกับผู้หญิงที่มาติดพันพ่อจูเลียน ก็มอบหมายให้แบรนดอนไปหาข้อมูลมาว่า หญิงสาวหน้าหวานราวกับตุ๊กตาในรูปฉาวคือใคร

ชายหนุ่มหวังว่าเรื่องทุกอย่างจะเป็นการเข้าใจผิด เพราะแค่รูปถ่ายไม่อาจยืนยันอะไรได้

แบรนดอนได้ข้อมูลเบื้องต้นมาว่าเธอชื่อ นันท์นลิน ปิ่นนารี เป็นนักวิจัยยาของแบชเซอร์ฟาร์มาซี

แต่ข้อมูลแค่นั้นก็ไม่อาจบ่งบอกได้ว่าหญิงสาวเป็นคนอย่างไร วันต่อมาแบรนดอนจึงไปชุมรอนันท์นลินแถวตึกแบชเซอร์ฟาร์มาซีช่วงหลังเลิกงาน เมื่อเห็นเธอออกมาก็เดินสะกดรอยตามไปอย่างแนบเนียน พร้อมทั้งถ่ายรูปเก็บไว้เป็นระยะ

แบรนดอนเล่าว่าตัวจริงของนันท์นลินสวยหวานกว่าในรูปหลายเท่า เธอใส่เสื้อเชิ้ตทำงานสีฟ้าอ่อนและกระโปรงสีเทายาวคลุมเข่า เรียบร้อย ท่าทางดูเป็นผู้หญิงเรียบร้อย ซึ่งแบรนดอนเชื่อว่าผู้หญิงบุคลิกแบบนี้ไม่มีทางแย่งสามีใคร ทว่าก็ยังตามดูหญิงสาวต่อเพื่อความมั่นใจ

ที่แรกที่นันท์นลินมุ่งไปคือห้างหรูเยื้องกับตึกแบชเซอร์ฟาร์มาซี แบรนดอนตามดูพฤติกรรมว่าเธอมีแนวโน้มจะเป็นผู้หญิงประเภทชอบตีท้ายครัวชาวบ้านหรือเปล่า แต่ก็ไม่พบความผิดปกติใดๆ นันท์นลินแค่เดินซื้อของใช้ผู้หญิงพวกครีมบำรุงผิว ครีมอาบน้ำ ลิปมัน และอื่นๆ จนกระทั่งหญิงสาวเข้าไปในห้องน้ำ แบรนดอนจึงปึกหลักรออยู่ข้างนอกเพราะตามเข้าไปไม่ได้

เลขาฯ หนุ่มถึงกับเหวอเมื่อไม่ถึงสิบนาทีต่อมาพบว่านันท์นลินออกมาพร้อมกับชุดใหม่ซึ่งเป็นเดรสสั้นสีทองที่เน้นส่วนลัดสุดสปีม

โดยเฉพาะหน้าอกที่แทบล้นทะลักออกมา

ลูกน้องของเขาเดินตามนันท์นลินเงียบๆ ไปจนถึงย่านสถาบันเทิง หญิงสาวหยุดยืนอยู่ริมถนน หยิบบุหรืออกมาจากกระเป๋าทือและจุดสูบพ่นควันฟุ้ง ท่าทางมั่นใจในตัวเองมากกว่าตอนแต่งชุดทำงานเรียบๆ ลิบลิบ ไม่นานก็มีรถหรูคันหนึ่งมาจอดรับ นันท์นลินจึงดับบุหรืและเปิดประตูขึ้นรถไป

แบรนดอนขยี้ตามองแล้วมองอีก ตอนแรกเจ้าตัวก็ไม่อยากเชื่อสายตาว่าผู้หญิงสาวหวานจะแปลงร่างเป็นสาวเพลย์เกิร์ลร้อนฉ่าไปได้ แต่ใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นบอกชัดว่าเธอคือ นันท์นลิน ปิ่นนารี แม้จะแต่งหน้าเข้มมากขึ้น แต่ก็ยังมีเค้าเดิมไม่ผิดเพี้ยน

แบรนดอนโบกแท็กซี่ตามดูเธอต่อด้วยความสับสน รถหรูคันนั้นไปจอดลงหน้าอะพาร์ตเมนต์ในย่านที่พักอาศัยของผู้มีอันจะกินในลอนดอน

แม้จะอยู่ไม่ใกล้นัก แต่เลขาฯ หนุ่มก็เห็นว่าหญิงสาวเป็นฝ่ายเริ่มรุกจูบชายหนุ่มผู้นั้นอยู่หลังพวงมาลัยก่อน จากนั้นก็ขึ้นไปนั่งคร่อม กอดรัดฟัดเหวี่ยงกันนัวเนีย แล้วทั้งสองก็ลงจากรถ ขึ้นอะพาร์ตเมนต์ไปพร้อมกัน ซึ่งเหตุการณ์ต่อนั้นเดาไม่ยากนักว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ตอนจูเลียนารู้เรื่องราวทั้งหมด ชายหนุ่มก็ประหลาดใจเช่นกัน เพราะคิดว่นันท์นลินคงไม่ใช่ผู้หญิงแรงๆ แต่จากภาพถ่ายที่แบรนดอนถ่ายมา จูเลียนจึงสรุปว่าไม่ใช่เรื่องเกินความคาดหมายที่ผู้หญิงแบบเธอจะแย่งสามีชาวบ้าน และเขาก็ต้องรีบกำจัดนันท์นลินออกจากชีวิตรักของพ่อกับแม่โดยเร็วที่สุด ก่อนที่ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะร้าวฉานไปมากกว่านี้!

งานเลี้ยงการกุศลของแบชเชอร์ฟาร์มาซีจัดขึ้นที่ห้องโถงใหญ่ซึ่งตกแต่งอย่างอลังการ ส่วนอาหารเป็นแบบค็อกเทล ทุกคนจึง

รับประทานไปและเดินคุยกันไปได้อย่างเพลิดเพลิน

บนเวทีมีวงออร์เคสตรากำลังบรรเลงเพลงคลาสสิกแสนไพเราะ ขับกล่อมบรรยากาศ ผู้ร่วมงานมีทั้งผู้บริหาร พนักงานของแบชเซอร์-ฟาร์มาซี และเหล่าเศรษฐี เศรษฐินี้ที่ต้องการทำบุญบริจาคเงินเข้ากองทุนการศึกษาเพื่อเด็กด้อยโอกาสของทางบริษัท ซึ่งจะไปมอบให้เด็กเรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ตามประเทศต่างๆ ทุกปี

ทุกคนมางานในชุดสูทและชุดราตรี สวมหน้ากากเต็มหน้าหลากสีล้น ดูแล้วเหมือนอยู่ในฉากหนึ่งของเทพนิยายอย่างไรวางงั้น

พวกเขาเฝือกในงานเลี้ยงต่างอำปากค้างอย่างไม่อยากเชื่อ สายตาเมื่อเห็นนั่นนั่นลินเดินเข้ามาพร้อมกับชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า แต่ละคนต่างหันไปซุบซิบนิทา บ้างว่าหญิงสาวชื่อผู้ชายมาคงไม่ให้ชายหน้า บ้างก็ว่าอาจเป็นแฟนของนักวิจัยสาวจริงๆ เพียงแต่เจ้าตัวไม่เคยพาออกงาน

พิมพ์วีณ์ที่กำลังเดินรับประทานอาหารเห็นเพื่อนในชุดราตรีสีขาวบริสุทธิ์ดุจเทพีกรีกเดินเข้ามาพร้อมกับแฟน (ถ้ามีละ) ก็หยุดภารกิจเพื่อปากท้องชั่วคราว

หญิงสาวกระตักยิ้มมุมปากอย่างสะใจ เห็นแบบนี้พวกเขาเฝือกคงหุบปากได้สักทีนะ โดยเฉพาะมากारे็ด!

ว่าแล้วก็ขอเดินไปโฉบตรงที่แม่นั่นยืนอยู่หน่อยดีกว่า

พิมพ์วีณ์เดินนวยนาดเข้าไปหาศัตรูคู่แค้นที่กำลังทำหน้าไม่อยากจะเชื่อ ก่อนจะยกมือขึ้นมาปิดปากหัวเราะเยาะ “โฮะๆๆ ผิดหวังเลยละซี้ที่บัวไม่ได้มางานคนเดียว เพื่อนฉันเขามีแฟนแล้วอะจะบอกให้ เพียงแต่ไม่ได้ป่าวประกาศบอกใครเท่านั้น”

“ฉันไม่เชื่อหรอกนะว่าผู้ชายคนนั้นจะเป็นแฟนบัวจริงๆ”

“ไม่เชื่อก็ไม่มีใครบังคับ” พิมพ์วีณ์ยกไหล่และแบปาก

“ถ้าจริง ทำมาก่อนหน้านี้พวกเราไม่เคยรู้มาก่อนละ” มากारे็ด

มองอย่างจับผิด

“จำเป็นด้วยหรือที่มีแฟนแล้วต้องบอกคนอื่น เพื่อนฉันเขารักความสงบ ไม่อยากอวดแฟน ก็เลยคบกันเงียบๆ แต่วันนี้ที่ควมมางานก็เพราะมีคนปากไม่ดีสับประมาทไว้”

“นี่เธอว่าฉันหรือ” มากาเร็ตกำลังจะเดินแรงเดินกา

“เปล่าจ๊ะ ว่าคนปากไม่ดี ถ้าเธอไม่ได้เป็นอย่างนั้นก็ไม่ต้องเดือดร้อนสิ โหะๆ” พุดจบก็เดินนวนานจากไป ทั้งให้มากาเร็ตมองตามอย่างแค้นเคือง

ด้านนันทน์ลินก็ประหม่าครามครัน โชคดีที่มีหน้ากาก

ปิดบังใบหน้า ทำให้ทุกคนไม่เห็นสีหน้าเธอชัดเจนนัก เธอวางแผนมาร์คแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว รวากับจะใช้เขาเป็นหลักยึดเหนี่ยว

“กลัวคนจะรู้ว่าเราไม่ใช่แฟนกันจริงๆ หรือครับ” เจ้าของร่างสูงโน้มตัวลงมากกระซิบถาม ริมฝีปากสีระเรื่อแยมเล็กน้อย

“ใช่สิคะ” คิ้วเรียวของคนตอบขมวดมุ่นเข้าหากัน

“ทำให้สบายๆ สิครับ เพราะยิ่งคุณกลัว สีหน้าแววตา ก็จะยิ่งแสดงออกชัดเจนมากขึ้น แทนที่คนจะจับไม่ได้ เขาก็จะจับได้” เสียงนุ่มนั้นปลุกปลอบอยู่ในที่

“ฉันไม่มีประสบการณ์เยอะเหมือนคุณนี่นา” เจ้าของใบหน้าหวานยังคงกังวลอยู่ไม่น้อย

“หมายถึงประสบการณ์ด้านไหนหรือครับ” ดวงตาเขาเป็นประกายกรุ่นกริ่มขึ้น

เห็นอย่างนั้นไบหน่านันทน์ลินก็เห่อร้อนจนกลายเป็นสีแดงระเรื่อ “กรุณาอย่าพูดจาสองแง่สองง่ามค่ะ” เธอเอ่ยเสียงต่ำ

“ผมยังไม่ได้พูดไปโนแ่งนั้นเลยนะ แต่ถ้าทำให้คุณคิดอย่างนั้นก็ต้องขอโทษด้วยครับ” จูเลียนค้อมศีรษะสุภาพบอกว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ

จริงๆ

“ยายบัวเพื่อนรักกกก” เสียงพิมพ์ปวีณดังมาแต่ไกล

นันท์นลินและจูเลียนหันไปมองก็เห็นเจ้าของเสียงในชุดราตรีสีแดงเลือดนกเดินเข้ามา ใบหน้าสวยเฉียวอยู่ภายใต้หน้ากากสีดำประดับกากเพชรแวววาว

“สวัสดีครับ” จูเลียนเอ่ยเสียงทุ้มนุ่ม

“สวัสดีค่ะเจมส์ ฉันพาย เพื่อนของบัวค่ะ”

“ผมมารู้ครับ ถูกส่งมาแทนเจมส์ที่ไม่ว่าง ยินดีที่ได้รู้จักครับ พาย”

“อ้าวเหอะคะ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะมาร์ค” พิมพ์ปวีณไม่ใช่คนเข้าใจอะไรยากจึงไม่ชักใช้ต่อ เพราะรู้ว่าอาจมีเหตุแบบนี้เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว “ยังไฉนวันนี้ฝากเล่นให้สมทบบาทเลยนะคะ” เธอเบาเสียงลงเพื่อว่าพวกเขาเผื่อจะจับตามองอยู่

“แน่นอนครับ ผมจะทำให้ดีที่สุด” หนุ่มเอสคอร์ตจำเป็นรับคำมั่นเหมาะ

“มีใครสงสัยอะไรบ้างหรือเปล่าพาย” นันท์นลินสอบถามเมื่อได้จังหวะ

“มีสิ แต่สงสัยแล้วไงล่ะ เราไม่สนใจอย่าง”

“พวกเขาจะรู้ไหมว่ามาร์คไม่ใช่แฟนบัวจริงๆ” เธอถามแทบเป็นกระซิบ เสียงดนตรีช่วยกลบเสียงให้เบาลงอีกระดับหนึ่ง

“จะรู้ได้ไงเล่า ถ้าแกไม่ยอมรับ ยังไงพวกนั้นก็ไม่มีทางรู้ความจริง เชิดเข้าไว้ ไม่ต้องแคร์ ตอนนี้ยายจะละเมียดกำลังรื้อนรุ่มด้วยความอิจฉาที่ทำให้แกขายหน้าอย่างที่ต้องการไม่ได้ แอ้มคนที่มางานคนเดียวกลับกลายเป็นแม่ นั่นไม่ใช่แก ไช้ๆ”

“จะพยายามแล้วกันนะ ตอนนี้บัวอยากกลับห้องแล้ว กลับเลยได้ไหม” นันท์นลินทำหน้าที่เหมือนคนเพิ่งออกงานกลางคืนเป็นครั้งแรก

ทั้งทำตัวไม่ถูก ทั้งประหม่าระคนกัน

“เฮ้ย ได้ไงยะ เราจ้างมาร์คสองชั่วโมงนะ อยู่ให้ครบสองชั่วโมงก่อนค่อยกลับ ระหว่างนี้ก็ควมมาร์คเดินไปกินนู่นกินนี่ โฉบผ่านพวกขาเมาทำให้เห็นเต็มๆ ตาด้วย”

“เฮ้อ ทำไมบัวต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วยนะ”

“อย่าบ่นมากนัก เล่นละครไป แค่อสองชั่วโมงเอง แป๊บๆ ก็จบละจะได้ตอกหน้าพวกขาเมาอีก แต่อย่างที่คุณกัน เราอาจจะจ้างมาร์คคือสักสองสามครั้ง เพื่อไม่ให้เกิดการหายไปของมาร์คดูบุบปั๊บเกินไป”

จูเลียนยืนฟังบทสนทนาของนันท์นลินและเพื่อนอยู่เงียบๆ พลางนึกแปลกใจว่าทำไมนันท์นลินถึงดูเหมือนไม่ค่อยประสีประสาเรื่องผู้ชาย และไม่สนใจจัดชีวิตกลางคืนนัก ทั้งที่ความจริงตรงกันข้าม

จริงๆ เขาก็ประหลาดใจตั้งแต่ตอนเธอมาใช้บริการหนุ่มเอส-คอร์ตแล้ว เพราะสาวเปรี้ยวนักเที่ยวแบบเธอไม่น่าจะต้องลำบากจ้างผู้ชายไปไหนเป็นเพื่อน

หรือแบรndonจะติดตามผิดคน?

ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะในภาพถ่ายที่ลูกน้องเขาถ่ายมา ผู้หญิงในภาพนั้นกับผู้หญิงในภาพที่แม่ให้ดูเป็นคนคนเดียวกันแน่นอน แม้จะมีคำพูดที่ว่า การแต่งหน้าทำให้คนเราเปลี่ยนไปเป็นคนละคน แต่ตั้งแต่แรกเห็นหนุ่มจนถึงปัจจุบันเขาผ่านผู้หญิงมากมายจนนับไม่ถ้วน ทั้งยุโรป เอเชีย อเมริกา และอีกหลายทวีป เพราะฉะนั้นสายตาของเขาไม่มีทางผิดพลาด จูเลียนคิดอย่างมั่นใจ

“พายุไปด้วยกันได้ไหม” นันท์นลินขอร้องเพื่อน

“ไปได้ไงยะ ก็แกมากับแฟน เดินสามคนมันดูประหลาด”

“แต่...”

“ไม่มีข้อแม้ แกอยู่กับมาร์คนะ ฉันขอไปหาของกินต่อก่อนละ มีแต่อร่อยๆ ทั้งนั้น” พิมพ์วิญ์พูดพร้อมโบกมือลาและเดินไปอีกทาง

ยิ่งฟังหญิงสาวคุยกับเพื่อน จูเลียนก็ยิ่งงุนงง นันทน์ลินเป็นคน
ที่น่าค้นหาจริงๆ ว่าตัวตนของเธอเป็นอย่างไร

เธอเป็นนางฟ้าหรือนางมารกันแน่

มากาเร็ตกำลังวางแผนให้นันทน์ลินเปิดปากพูดความจริง
เรื่องแฟน เพราะเชื่อว่าผู้ชายคนนั้นไม่น่าจะใช่คนรักของหญิงสาว แต่
จะทำยังไงถึงจะจ้วงปากฝ่ายนั้นได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

หญิงสาวเดินไปเดินมาอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ สีน้าครุ่นคิด
ทำเสียงจิ๊กจิ๊กในลำคอพลางถอนหายใจ

ห้านาทีผ่านไป ดวงตาเฉียวก็เปล่งแสงพราวระยับเมื่อนึกอะไร
ดีๆ ออก

ว่ากันว่าคนเมามากจะพูดทุกอย่างมาจากจิตใต้สำนึก ถ้าเธอ
มอมเหล้านันทน์ลินได้ คงหลอกล่อให้ฝ่ายนั้นพูดความจริงได้

มากาเร็ตเดินออกจากห้องน้ำ แล้วเข้าไปในห้องจัดงานพลาง
สอดสายตามองหานันทน์ลิน เมื่อเห็นเป้าหมายอยู่ตรงมุมหนึ่งกับ
คนรัก มากาเร็ตก็หยิบแก้วไวน์สองแก้วจากบริการแล้วเดินตรงเข้าไปหา

“ว่าไงบัว พาแฟนมางานด้วยเหอะ ฉันเอาไวน์มาให้ นี่จ๊ะ” สาว
ผมบลอนด์ยื่นแก้วเครื่องดื่มให้ ส่วนอีกแก้วถือไว้เอง เจ้าหล่อนหันไป
มองชายหนุ่มที่สวมหน้ากากสีดำเรียบเพ่ออยู่ นี่ขนาดมีหน้ากากปิดอยู่
ครึ่งหน้ายังหล่อขนาดนี้ ถ้าเขาถอดออกนี่ ไม่อยากคิดเลยว่าจะหล่อ
วอดวายแค่ไหน

เขามีรูปร่างสูงสง่าและเต็มไปด้วยอำนาจ แค่ว่ากันไม่ถึงหนึ่ง
นาทีก็สัมผัสได้แล้วว่าผู้ชายคนนี้เป็นธรรมดา ว่าแต่นันทน์ลินไปหามา
จากไหนนะ ยังไงยังงั้นก็ไม่เชื่อหรอกว่าเป็นแฟนเจ้าหล่อนจริงๆ “เอา
แก้วน้ำผลไม้มานี่สิ แล้วเอาไวน์ไปแทน”

“เออ...ค่ะ” นันทน์ลินเอ่ยตะกุกตะกักเล็กน้อย ยื่นแก้วน้ำผลไม้

ในมือให้มากระดิก แล้วรีบแก้วไวน์แดงมาอย่างเสียไม่ได้ รู้สึกว่าริมฝีปากแห้งผากและร้อนผ่าวขึ้นมาคราครัน อาจเป็นเพราะว่าเธอกำลังเล่นละครตบตาอีกฝ่ายอยู่ เลยทำให้ตื่นเต้นและประหม่ามากกว่าปกติ

มากระดิกเรียกบริกรมาเก็บแก้วน้ำผลไม้ ก่อนจะหันมาแนะนำตัวกับคู่ควงของนันท์นลินที่กำลังจิบไวน์แดงอยู่ด้วยมาดที่สง่างาม จนนึกว่าเป็นเจ้าชายหลุดออกมาจากเทพนิยายสักเรื่อง

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฉันมากระดิก” เธอยื่นมือออกไปเบี่ยงหน้าและสบตาชายหนุ่มอย่างจับผิด ทว่าทำอย่างแนบเนียน

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ผมมาร์ค” จูเลียนสัมผัสฝ่ามือตอบตามมารยาท

เมื่อทักทายกันเสร็จ มากระดิกก็หันไปไล่ต้อนนันท์นลินบ้าง “คบกันมานานหรือยัง ไม่เคยเห็นพามาแนะนำให้เพื่อนๆ รู้จักเลยนะจ๊ะ” หล่อนส่งสายตาเชื้อเชิญกลายเป็นการกลายๆ ให้มาร์ค ถ้าเกิดชายหนุ่มหล่อล้ำคนนี้ไม่ใช่แฟนนันท์นลินขึ้นมา เธอก็จะได้จูโจมแบบเต็มพิกัด แต่ถ้าเป็นแฟนจริงก็แล้วไป เพราะคนอย่างมากระดิกไม่ยุ่งกับคนมีเจ้าของ

“ก็...” นันท์นลินอีกอึก

จูเลียนเห็นดังนั้นจึงรีบช่วยแก้สถานการณ์ “สวัสดีตอนแล้วครับ”

“จริงเหอะคะ ไม่มีวีแววมาก่อนว่าบัวจะมีแฟน” มากระดิกหัวเราะตามอง

“ผมกับบัวไม่ชอบปาวประกาศ พวกเราเลยคบกันแบบเงียบๆ ครับ” จูเลียนพูดอย่างคล่องแคล่ว

“อ้อ อย่างนั้นเอง” เจ้าหล่อนทำเสียงหิในลำคอ แล้วหันไปบอกนันท์นลิน “ดื่มไวน์สิบัว ดื่มให้หมดแก้วเลยก็ได้ ไม่ต้องกลัวหมดจะถ้าหมดแล้วเดี๋ยวฉันไปหยิบมาให้ใหม่ งานนี้วินเซนต์จัดเต็มทั้งเครื่องดื่มและอาหารให้ทุกคนได้เอ็นจอยเต็มที่” เธอเฝ้าถึงวินเซนต์ เบลกแบชเชอร์ ซีอีโอหนุ่มของแบชเชอร์ฟาร์มาซี

“ปกติบัวไม่ค่อยดื่มนะคะ แต่แค่จิบๆ ได้” หญิงสาวทำหน้าลำบากใจครามครัน แต่ยังไม่ยกแก้วขึ้นดื่ม

“แหม มางานเลี้ยงทั้งที่เอาแต่ดื่มน้ำผลไม้ เซยจิง ดื่มไวน์ดีกว่า ไม่ค่อยดื่มก็ฝึกเอาไว้ ต่อไปออกงานสังคมจะได้ไม่ต้องปฏิเสธใครให้ ‘เสียมารยาท’” ประโยคสุดท้ายมากาเร็ตตั้งใจเสียดสีนันทน์ลินที่ทำให้ไม่เต็มใจดื่มไวน์ที่เอามาให้ เพราะถ้าหญิงสาวไม่ดื่มก็จะผิดแผนเธอหมด

“...” นันทน์ลินอีกอึก

ยิ่งนานจุลียิ่งแปลกใจ แบรินดอนบอกว่าวันที่ติดตามนันทน์ลินเห็นเธอสูบบุหรี่ด้วย ปกติถ้าสูบบุหรี่ เรื่องเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็ไม่เหลือ แต่นันทน์ลินกลับดูไม่ค่อยชอบเสียอย่างนั้น

นี่มันอะไรกัน เขาสับสนไปหมดแล้ว ทำไมข้อมูลที่แบรินดอนรายงานกับที่เขาได้สัมผัสเองตอนนี้ถึงต่างกันคนละชั่วเลย

“ดื่มสิบัว ลังเลอยู่นั่นแหละ หรือเธอรังเกียจจนเลยไม่ยอมดื่มไวน์ที่ฉันเอามาให้” มากาเร็ตใช้จิตวิทยาพร้อมทำท่าเหมือนจะร้องไห้ “เราสองคนเข้ามาทำงานที่นี่พร้อมกัน เห็นหน้าเห็นตากันมาหลายปี ใครจะไปคิดว่าความจริงแล้วเธอไม่ชอบฉัน ฉันเสียใจจังเลยที่ได้รู้ความจริงวันนี้”

“เปล่านะคะ บัวไม่ได้รังเกียจคุณ” นันทน์ลินทำหน้าเหลวหลาเมื่ออีกฝ่ายเข้าใจเธอผิดไปกันใหญ่แล้ว เธอไม่ได้สนิทสนมจี๋กับมากาเร็ตก็จริง แต่ไม่ได้รังเกียจเลยสักนิด

“ฉันก็ดื่มสิ เพื่อแสดงว่าเธอคิดอย่างที่คุณพูดจริง” เมื่อแผนเข้าทางเจ้าหล่อนก็ลอบยิ้มย่อง

“คะ บัวจะดื่มเพื่อแสดงความจริงใจ” หญิงสาวยกแก้วไวน์ขึ้นมาดื่มด้วยสีหน้ากลักรินจนหมดแก้ว เธอไม่ชอบรสชาติของไวน์จริงๆ ให้ตายสิ ที่จริงก็ไม่ชอบเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกอย่างนั่นแหละ เพราะ

ไม่เห็นว่ามันจะมีประโยชน์อะไรต่อร่างกาย ต้มแล้วมีแต่ทำให้คนเสียสติ และเกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย

“เป็นไงบ้างจะ รสชาติดีใช่ไหมล่ะ ว่ากันว่าต้มไวน์ดีกับสุขภาพนะ ทำให้หัวใจสูบฉีดเลือดได้ดี ลดความเสี่ยงการเป็นโรคหัวใจด้วย” มากาเร็ตพูดเจื้อยแจ้ว

ด้านนันทน์ลินที่ไม่ค่อยดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อดื่มจนหมดแก้วแล้วหน้าก็เริ่มแดงระเรื่อขึ้นมาทีละนิด ทว่าก็ยังไม่ถึงขั้นควบคุมสติไม่ได้

“เดี๋ยวฉันไปเอามาให้เธออีกแก้วดีกว่า” ไม่รอคำตอบ เจ้าหล่อนเดินวนนาโดไปหยิบไวน์จากบริการที่กำลังเดินบริการแขกเหรื่อในงาน